

menschelijk fatsoen en was onverschillig omtrent bloedverwanten en vrienden, die ook niets wezenlijks voor hem waren. Hij was verheven boven de smart, boven elken vorm van levensleed.

Armoë maakte hem innerlijk rijk. Ontbering bracht de vrijheid. Alle verlangens werden gesmoord.

Geestelijke verwijdering van al wat mensch heette — behalve misschien van *zijn*, mensch dien hij niet vinden kon, deed naderen tot het dier, een meer zuiver natuurwezen.

Diogenes zoekt naar den gelukkige.

Maar eigenlijk zoekt hij naar het geluk.

Daar leeft in het hart van dezen Heidenschen wijsgeer een heimwee naar het verloren Paradijs.

Er is een vraag in zijn ziel: Hoe word ik gelukkig? Hij voelt de behoefte aan vrede en blijheid. Hij tart allen tegenspoed, zelfs den dood, maar het is juist de dood in allerlei vorm, dien hij vreest. Hij tracht zich tegen hem te wapenen met gevoelloosheid. Diogenes zoekt. En die menschen in Athene zoeken ook. En die Haarlemmers zoeken mee. En ze zoeken allemaal hetzelfde, al is er maar één, die met cynischen angst zijn lantaarn draagt.

Heeft de schilder het verstaan?

En lachen ze hem daarom niet uit, die menschen van de zeventiende eeuw? Die zelf zoeken....

Achter het tooneel staat de Bavo-kerk in de verheven schoonheid van haar bouw. Met haar boogramen, haar spitsjes, haar toren, haar kruisen.

En onder haar gewelven spreken stemmen van geslacht tot geslacht. En de menschen-zoekers hooren er naar.

Komt allen tot Mij.... Ik zal u rust geven.

Zoekt... en gij zult vinden.

Die Mij vindt, vindt het Leven.

A. L. v. H.

KLANKEN UIT DE ZENDINGSWERELD

DE BLINDEN IN JAPAN.

ER ZIJN IN JAPAN ONGEVEER 80.000 BLINDEN. HOEWEL zij vroeger wel eenigermate geholpen werden, werd de eerste school voor blinden in 1875 door zendingen geopend; heden zijn er 86, waarvan 8 Zendingsscholen. De Bijbel is reeds in Braille-schrift overgebracht, in 34 deelen. Er is een week- en een maandblad, uitgegeven door en voor blinden. Eén van hen, K. Mori, was onderwijzer aan een Gouvernements middelbare school, toen hij zijn gezicht verloor, en daardoor zijn betrekking. Zijn Christelijk geloof stelde hem in staat, deze zware beproeving te aanvaarden als een Goddelijke roeping om anderen te helpen, en hij stichtte een school voor blinden. Het Christendom heeft de onverzorgde, hopeloze blinden veranderd in goed opgeleide, nuttige en ondernemende burgers. E. VAN BOETZELAER V. D. V. D. HOOP V. SL.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Hoeksteen

De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks. Matth. 21 : 42.

IN DE BERGSTREKEN VAN PALESTINA WORDT BIJ den bouw van huisjes voornamelijk gebruik gemaakt van de kalksteen, waaruit de gebergten bestaan.

Die kalksteenen worden in brokken van ongelijke grootte uit de bergen gespleten.

De grootste stukken worden gebruikt als hoeksteenen; zij worden geplaatst op de vier hoeken van het fundament, en dragen een groot deel van den bouw. Van oude tijden af heeft men al zulke hoeksteenen gebruikt. En dat waren geen kleine.

Bij de opgravingen te Megiddo heeft men er een gevonden van niet minder dan 2 M. lengte.

In de fundamenten van den tempel van Salomo vond men steenen met een lengte van 4 tot 5 M.; (men zie 1 Kon. 7 : 10.) in dien van Herodes heeft men zelfs steenen gebruikt van 7 M. lengte.

Men make zich dus van die hoeksteenen geen te geringe voorstelling. s.

TEUNTJE

„ER ZIT NIETS BIJ,” ZEGT DE JONDERwijzeres uit de vorige klas. „n Goed kind, maar daarmee is ook alles gezegd. Langzaam met leeren, ietwat droomerig.”

Ik moet 't haar toegeven. Teuntje is niet direct wat je noemt, vlug, noch levenslustig. Voorloopig ontdek ik alleen negatieve eigenschappen, niet dit en niet dat.

De geschiedenis van de jeugd van den Heere Jezus. Er is niet veel van te zeggen. De Bijbel onthoudt zich van elke bijzonderheid.

Maar het „En Jezus nam toe in wijsheid en in grootte en in genade bij God en de menschen” geeft aanleiding tot een zeer ernstige Bijbelsche geschiedenisles.

En als ik na de Bijbellen laat zingen: „Ik wensch te zijn als Jezus, zoo vriendelijk en zoo goed,” zie ik Teuntjes gezicht, zéér ontroerd, en bij het: „Ach Heiland, wil mij helpen, En maak mij, zooals Gij,” vouwt ze plotseling de handen samen en sluit de oogen.

Dien morgen heeft Elze ondragelijke kiespijn. Als ik gezien heb, hoe slecht die kies is, geef ik haar den raad, 's middags naar den tandarts te gaan, om hem te laten trekken. Maar dit kan onmogelijk, ze heeft het Tante gevraagd, maar die heeft geen tijd; 't is waschdag en ze zou niet weten, hoe ze met haar werk klaar kwam, als ze er vanmiddag uit moest. Else is namelijk een Weensch meisje en is al jaren bij haar tante.

Ja, dat is erg jammer, ik kan toch ook de school niet verzuimen, om met haar mee te gaan. En ik weet niemand anders.

Maar 't is haast onmenschelijk, 't kind te laten loopen met die onnoodige pijn.

'k Heb er zorg van, als ik om twaalf uur naar huis ga, maar ik weet er niets op te vinden.

's Middags zijn nòch Teuntje, nòch Elze aanwezig. Maar om half drie glipt Teuntje stilletjes binnen. Vreeselijk benauwd voor straf, komt ze naar me toe.

„Juffrouw, ik heb 't me moe gevraagd en hier is een briefje van moe, en ik mocht, en toen ben ik met Else naar de tandmeester geweest. Want ze wist den weg niet en je kan iemand, die kiespijn heeft en huilt, niet alléén laten gaan.” Ze pleit verder: „Ze had zoo'n érge pijn, juffrouw, en ze huilde zoo en toen moest ik toch meegaan.”

Onwillekeurig neem ik Teuntje eens op; ze is acht jaar, een wel iet of wat eigenaardig geleide voor iemand, die naar den tandarts gaat. Maar ik zeg van harte: „Dat is flink van je, hoor. Natuurlijk kon ze niet alleen gaan. En is de kies er nu uit?”

„Ja, juffrouw, maar 't bloedde zoo vreeslijk erg en daarom heb ik haar eerst maar thuisgebracht.”

Wel, ik vind 't allemaal kranig van dat kindje, waar schijnbaar niets bijzit.

En met een zucht van verlichting, dat ze geeneens straf krijgt voor haar laat komen, gaat Teuntje zitten.

Teuntje, waar heeft je bange zieltje den moed vandaan gehaald, om mee te gaan?

En plotseling zie ik het ontroerde gezichtje en de gevouwen handjes: „Ach Heiland, wil mij helpen, En maak mij, zooals Gij.”

A. M. EMOUS

TEEKENEN DES TIJDS

EEN HEMEL OP AARDE

DE „HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN,” DE Mormonen, hadden hun aardsch Zion bij het Zoutmeer in den staat Utah in het verre Westen van Amerika, en vooral een halve eeuw geleden had die geluksstaat een sterken magnetischen invloed op vrouwelijke bekeerlingen dier „heiligen.” In hoeverre die invloed verzwakt is, waag ik hier niet uit te maken.

Zooals de Mormonen hun Zion op aarde hadden of nog hebben, zoo zullen de menschen van de „Ster uit het Oosten” eerlang hun hemel op aarde hebben, als voldoende zal zijn beantwoord aan den oproep van de machtige profetes Annie Besant, om het sommetje van veertig duizend pond sterling bijeen te brengen, teneinde daarvoor aan te koopen een vallei in Californië, welke vallei dan de uitverkoren plek zal wezen voor kolonisten, die te zamen de „Happy Valley Foundation” zullen vormen. De plek is met beleid gekozen, op den overgang van Oost en West, in het door de natuur zoo rijk gezegende Californië. Van het verre Oosten is men er even spoedig als van het verre Westen. En dat moet ook, want dat twintigste-eeuwsche Paradijs zal allen tot zich trekken. Het is geopend voor allen, want men behoeft niet eens te behooren tot eenigerlei speciale organisatie. Californië heeft niet alleen geografisch veel voor, en het is niet alleen door zijn eigen klimaat en natuurschoon boven andere streken der aarde te verkiezen, maar volgens Annie Besant is Californië's bevolking ook zeer ontvankelijk voor geestelijke denkbeelden. Het oog van de profetes is gevallen op de Ojai-vallei nabij Ventura. (ten N. W. van Los Angeles aan de kust van den Grooten Oceaan gelegen.) Krisjnamoerti moet verrukt zijn over de plaats en over haar bevolking.

In deze „happy valley,” een vallei van zaligheid, zal een hoogere beschaving worden voorbereid met het oog op de komst van den Messias, als hoedanig Krisjnamoerti optreden zal. Daar zal een modelbeschaving ontstaan, lichaam en geest zullen er worden geoefend in goddelijk leven, en men zal er praktisch een geest van broederschap ontwikkelen. Annie Besant heeft zich voorgesteld, voorwaarden in het leven te roepen, onder welke het zaad eener nieuwe beschaving kan worden gezaaid, en dat zaad wil ze geleidelijk zaaien met verstandige zorg, en dan zal de plant, welke ontstaat, aan de wereld tot voorbeeld strekken.

Ik verwacht niet anders, of de veertig duizend pond zullen er spoedig zijn. Als het gouden kalf moet worden gemaakt, is er bewonderenswaardige gewilligheid om gouden versierselen af te werpen. Als God op zij kan worden gezet voor een afgod, de hemel voor een paradijsje in een Amerikaansch weeldeland, dan zijn de handen vaardig. De beurzen gaan open! En al vind ik het jammer van dat kleine halve miljoen gulden, omdat het weggegoorpen geld is, veel erger vind ik dezen oproep als teeken des tijds. „De wereld wil bedrogen zijn,” en onder een godsdienstigen schijn met wat religieus geheimzinnig gefluister laten de menschen zich bij duizenden bedriegen. De klare bazuinstoot van het Evangelie van Christus wordt veracht, naar het zoet gefluit van den anti-christelijken vogelaar wordt gehoord. En het kan niet anders dan onze ergernis opwekken, als we opmerken, hoe er onder mannen van naam in de Christelijke beweging nog een enkele is, die al dat Heidensch gedoe in bescherming nemen wil. Laat ons toch theosofie en Christendom niet vergelijken met elkaar. Daarvan kan geen sprake zelfs zijn! Het Christendom staat en valt met Hem, die uit den hemel is nedergedaald en weer in den hemel is wedergekeerd. De theosofie heeft aan Christus de kroon van het hoofd genomen, eenvoudig door de ontkenning van de zonde en van de verzoening. Voor de zonde kwam de Zoon van God neder. Hij wilde haar macht breken, haar tenietdoen voor een iegelijk, die in Hem gelooft. Hij kwam om verzoening aan te brengen. God kwam tot de menschen, omdat de menschen niet konden opklimmen tot God. Christendom en theosofie staan onverzoenlijk tegenover elkaar. Men kan

door nadere beschouwing van deze twee geen eenheid vinden. Zij sluiten elkaar uit. Wel is er plaats, Gode zij dank! ook voor den theosoof, bij het kruis, maar hij kniele er neer als een zondaar voor God, als een veroordeelenswaardige, die op genade hoopt.

Maar wat de theosofie wél is?

Een godsdienst naar den mensch en daardoor door zoo velen aangegrepen. Welk een ontgoocheling zal den menschen daar straks wachten, in het Amerikaansch Paradijs. Waarom? vraagt ge. Ik antwoord: Wijl ze de poorten binnentreden met de zonde in het hart! En een Paradijs, waar de zonde is, is geen Paradijs meer. Dit is het boven-allegedachten-uitgaand-heerlijke van het hemelsch Paradijs, dat er de zonde niet binnentreden kan.

Een godsdienst náár den mensch laat den mensch onaangestast. Spreekt over „veredeling” en „opklimming,” maar niet over bekeering!

Een godsdienst náár den mensch zoekt het voor dit leven. En gaat dan naar Californië om een „happy valley” te ontdekken. In Augustus zal in Ommen weer een congres worden gehouden. Men zal dan alles in het werk stellen om Oost en West te verbinden. Uit verschillende deelen der wereld zullen ze weer komen. En misschien zal wel een van de eerste mededeelingen zijn, dat de veertigduizend bijeen, en de „happy valley” aangekocht is. Dan zal er wezen „een hemel op aarde.”

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

De Hoeksteen

ZONDER AAN DE UITLEGGING VAN HETGEEN Zover den hoeksteen is meedeeld in Timotheüs van 12 Febr. j.l. tekort te willen doen, zou ik toch gaarne iets willen meedeelen van hetgeen door een hooggeacht geloovige eenige jaren geleden werd verteld over den bouw van voorname huizen en paleizen in Palestina.

Tegen de hellingen der rotsen wordt soms gebouwd en om dan een stevig gebouw te verkrijgen, wordt één groote steen opgericht, een beproefde of kostelijke hoeksteen, vast verbonden met de rots, als ware het een geheel daarmede. De andere steenen worden in dien hoeksteen en op de rots bevestigd.

Hiermede stemmen overeen verschillende uitspraken der Heilige Schrift, beginnende met Gen. 49:24, waar van Jozef wordt gezegd: Hij is een steen Israëls. — Van David wordt in Psalm 75 gesproken, die het land heeft vastgesteld, hoewel hij later door zijn volk werd verworpen. — Door God echter opgericht, spreekt hij in Ps. 118:22, dat de steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, tot een hoofd des hoeks is geworden. Dit wordt door den Heiligen Geest als profetie gesproken van Christus. Jes 28:16 spreekt ons van den grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wél gegrondvest is. En als zegen over het volk Israëls zegt de Psalmist in Ps. 144:12: Onze dochters, als hoeksteenen uitgehouwen naar den vorm van een paleis. (wat dus de plaats dier dochteren aanwijst als het huis bijeenhoudende.) En als een oordeel over Babel spreekt Jer. 51:26, dat uit hen geen steen zal genomen worden tot een hoek of tot fundamenten.

Zacharia profeteerende spreekt tot Zerubbabel, hoofdst. 4:7: „Hij zal den hoofdsteen voortbrengen,” en ook dan wordt gewezen op het paslood (tinnen gewicht) in zijn hand.

Lezende in het N. T., vinden we, behalve de plaats waar de Heere Jezus er Zelf over spreekt, ook door Paulus in den Brief aan de Efezen (hoofdst. 2:20 en 21) gezegd: „Gebouwd op het fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, op welken het geheele gebouw, wel bekwaamelijk samengevoegd, opwast tot een heiligen tempel in den Heere.”

Tenslotte vinden we dien kostelijken steen in den Brief van Petrus ons voorgesteld, (1 Petr. 2:4, 5, 6 en 7.) waaruit de groote heerlijkheid van Christus blijkt, en als een voorbeeld van Hem, diende ook hetgeen met den hoeksteen geschiedde, beproefd, getoetst en gelegd tot een hoofd des hoeks. B. v. N.